

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1902.

Treść: № 166. Rozporządzenie, tyczące się Porządku targowego dla głównego wiedeńskiego targowiska na bydło w St. Marx.

166.

Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 1. sierpnia 1902,

tyczące się Porządku targowego dla głównego wiedeńskiego targowiska na bydło w St. Marx.

Artykuł I.

Na zasadzie § 9go ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, wydają Ministrowie spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa Porządek targowy dla wiedeńskiego głównego targowiska na bydło w St. Marx, załączony do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł II.

Do sprzedaży, które na targowisku na jałownik i nierogacznę między stronami bezpośrednio przyszły do skutku (§ 14, ustęp 2 Porządku targowego), postanowienia § 14go porządku targowego co do składania i wypłacania cen kupna, co do zakupy-wania towaru na podstawie kredytów, przez Kasę wiedeńskiego targowiska na bydło i mięso otwartych, tudzież odnoszące się do tego samego przedmiotu postanowienia rozdziału VII-go, stosowane będą tylko wtedy, jeżeli kupujący i sprzedawca, względnie rzeczona kasa na to się zgodzą.

Gdy zgoda taka nie przyjdzie do skutku, należytość targowa (§. 17ty Porządku targowego) pobie-

rana będzie przez Kasę wiedeńskiego targu na bydło i mięso bezpośrednio, tak jak od bydła niesprzeczanego.

Geny kupna za bydło sprzedane, którego nie dawano na wagę, odbierane być mają — o ile niema dotyczących oznajmień o sprzedaży — według wskazówek, jakie w tym względzie wyda Urząd targowy.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od 1. września 1902, z tem ograniczeniem, że §§ 19 i 21, tudzież postanowienia §-u 23go, tyczące się sprzedaży według wagi martwej, wejdą w wykonanie dopiero w chwili, która oznaczona będzie po ustanowieniu regulaminu praktyk targowych, statutów sądu rojemczego i przepisów o rzezi.

Z dniem 1. września 1902 przestanie obowiązywać rozporządzenie ministerialne z dnia 3. września 1883, Dz. u. p. Nr. 145, tyczące się Porządku targowego dla głównego wiedeńskiego targowiska w St. Marx a jednocześnie także rozporządzenia ministerialne z dnia 22. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 37, z dnia 24. sierpnia 1884, Dz. u. p. Nr. 141, z dnia 13. stycznia 1888, Dz. u. p. Nr. 6, z dnia 30. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 29, z dnia 4. listopada 1895, Dz. u. p. Nr. 163, z dnia 20. października 1897, Dz. u. p. Nr. 248 i z dnia 26. lutego 1899, Dz. u. p. Nr. 40.

Koerber r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Załączka.

Porządek targowy

dla

wiedeńskiego głównego targowiska bydła w St. Marx.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§. 1.

Stosunek gminy do targowiska.

Gmina sprawuje na głównym targowisku bydła, stosownie do istniejących ustaw, policyę sanitarną, weterynaryjną i targową, w szczególności zaś nadzoruje przestrzeganie postanowień Porządku targowego i jako właścicielka głównego targowiska bydła pobiera ustanowione należyszcia targowe (§. 17).

§. 2.

Przeznaczenie targowiska.

Wiedeńskie targowisko główne w St. Marx jest jedynem targowiskiem do sprzedaży na rzeź bydła rogatego, cieląt, owiec i jagniąt, kóz, świń i prosiąt dla obszaru gminnego miasta Wiednia, powiększonego ustawą z dnia 19. grudnia 1890, Dz. u. kr. Nr. 45, i dla następujących gmin w okolicy Wiednia: Albern, Alt- i Neu-Erlaa, Aspern nad Dunajem, Atzgersdorf, Floridsdorf, Groß-Jedlersdorf, Hadersdorf, Inzersdorf am Wiener Berge, Kagran, Kledering, Klosterneuburg, Mauer, Ober- i Unter-Laa, Roth-Neusiedl, Schwechat, Stadlau, Weidling, Weidlingbach.

Przedmiotami obrotu targowego na tem targowisku są nadto: wypatroszone cielesa, owce, jagnięta, kozy, świnie i prosięta.

§. 3.

Uiszczaanie podatku konsumcyjnego.

Sposób uiszczaania podatku konsumcyjnego na wiedeńskim targowisku głównem w St. Marx ozna-

czony jest w rozporządzeniu c. k. Krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 13. lipca 1891, l. 1149/Pr., wydanym dla wykonania ustawy z dnia 10. maja 1890 o zmianie wiedeńskiego podatku akcyzowego i o zaprowadzeniu tegoż podatku w niektórych przedmieściach Wiednia (Dz. u. kr. dla N. A. Nr. 41 z roku 1891).

Ponieważ stosownie do przytoczonego w powyżej ustępie rozporządzenia bydło l. tar. 4, 5 i 6, tak żywe jak i zabite, przychodzi na targowisko główne w St. Marx przez wiedeńskie rogatki akcyzowe bez opłaty podatku, a obowiązek do opłaty podatku konsumcyjnego za to bydło następuje dopiero w chwili, gdy takowe z targu się zabiera lub gdy ma być spożycie na samem targowisku, przeto bydło to sprzedawane być ma na targu bez doliczania podatku konsumcyjnego do ceny kupna.

§. 4.

Przynoszenie paszportów.

Zwierzęta, przychodzące na główne targowisko dla bydła, powinny być zaopatrzone w przepisane ustawą paszporty i certyfikaty oględzin.

§. 5.

Sprawowanie policyi sanitarnej i weterynaryjnej.

Zwierzęta w §. 2im oznaczone podlegają oględzinom sanitarno-policyjnym i weterynaryjno-policyjnym, które wykonywać będą ustanowieni do tego weterynarze. Do weterynarzy tych należy wogół czuwanie nad przestrzeganiem przepisów sanitarnych i weterynaryjno-policyjnych, a w szczególności wystawać oni mają paszporty, względnie certyfikaty oględzin dla zwierząt, poza obręb Wiednia i powyższych gmin przeznaczonych.

Zwierzęta, które przy oględzinach zostaną uznane za chore lub podejrzane, nie będą wpuszczane do wiat sprzedawy. Żywe zwierzęta tego rodzaju będą odprowadzone na osobne, umyslnie do tego przeznaczone stanowiska, zaś z zabitemi zwierzętami, które uznano za nieprzydatne do spożycia dla ludzi, postępuwać się będzie według istniejących przepisów sanitarnych i weterynaryjno-policyjnych.

§. 6.

Wyładowywanie bydła na dworcu w St. Marx.

Bydło, przywiezione na targ koleją, wysadzane być ma dla ułatwienia oględzin według zarządzeń wydanych przez Urząd targowy i weterynaryjny w porozumieniu z zarządem kolei.

Wszystkie zwierzęta na targ przyprowadzone należy bezpośrednio po ich nadjeściu naznaczyć, a to według zarządzeń, jakie wyda włada targowa.

§. 7.

Zapowiadanie bydła.

Bydło rogaty, kozy i świnie zapowiedzieć należy pisemnie w biurze Urzędu targowego najpóźniej o godzinie 2-ej popołudniu w przededniu targu, a zwierzęta, przeznaczone do sprzedaży na targu jałownika i nierogacizny, najpóźniej na godzinę przed rozpoczęciem się targu.

Późniejsze zgłoszenia może Urząd targowy uwzględnić, o ile nastąpiły jeszcze przed rozpoczęciem się targu; jednakowoż należy za dotyczące zwierzęta, o ile Urząd targowy nie uzna okoliczności, na które się strona powołuje, za godne uwzględnienia, zapłacić podwójną należyskość targową.

§. 8.

Zgon bydła.

Wszystkie zwierzęta, zapowiedziane przez strony na pewien dzień targowy, powinny w ten dzień przed rozpoczęciem się targu być rzeczywiście przyprowadzone na miejsca sprzedaży, o ile nie zachodzi przeszkoła sanitarna lub weterynaryjno-policyjna i o ile niema być stosowane postanowienie wyjątkowe, w §ie 45., ust. 2 zawarte. W razie potrzeby Urząd targowy zarządzi na własną rękę, żeby zwierzęta, które znajdują się już na targowisku, przyprowadzono na miejsca sprzedaży.

Jeżeli zapowiedziane zwierzęta zgłoszą się na targu, nie zostaną przyprowadzone na miejsce sprzedaży albo dopiero po rozpoczęciu się targu, w takim razie dotyczącą stronę ukarać należy w myśl §u 22 za przekroczenie porządku targowego, o ile spóźnienie się z przyprowadzeniem nie zostało spowodowane wyjątkami elementarnymi, przeszkołami w transporcie lub innymi okolicznościami, od strony niezawisłemi.

Zwierzęta, które w chwili rozpoczęcia się targu w pewnym dniu znajdują się w stajniach lub innych pomieszczeniach na targowisku, jednak nie zostały zapowiadane na ten dzień targowy, powinien Urząd mimoto kazać przyprowadzić przy rozpoczęciu się targu na miejsca sprzedaży. Za takie zwierzęta pobrać jednak należy podwójną opłatę targową, o ile Urząd targowy nie uzna okoliczności, na które się strona powołuje, za uwzględnienia godne.

Zwierzęta, które nadziejają się na targowisko dopiero w czasie samego targu, a nie są zapowiadane na dotyczący dnia targowy (§. 7), nie mogą być dopuszczone do sprzedaży w tym dniu.

§. 9.

Ogłoszenie zgonu bydła.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem się targu przylepione będzie na targowisku ogłoszenie, podające do wiadomości, ile zwierząt zapowiedziano, ile przypędzono rzeczywiście, licząc tu także zwierzęta, które w myśl §u 45, ust. 2, zostały w szalasach, wreszcie, skąd te zwierzęta pochodzą i do jakich ras należą.

§. 10.

Przepisy stajenne, karmienie i pielęgnowanie zwierząt.

Względem umieszczania zwierząt w stajniach, tudzież ich karmienia, pojenia i pielęgnowania, obowiązują przepisy, jakie w danej chwili wydała włada targowa; atoli zwierząt na sprzedaż przypędzonych nie wolno w czasie samego targu (§§. 24, 34 44 i 52) pod żadnym warunkiem ani karmić ani poić.

Nad przestrzeganiem przepisów stajennych, tudzież karmieniem, pojением i pielęgnowaniem zwierząt na sprzedaż przeznaczonych, czuwa Urząd targowy. Karmy i materyału podściółkowego dostarcza wyłącznie gmina.

Za karmę i podściółkę uiścić należyskość, w danej chwili urzędowo ustanowioną.

§. 11.

Usługi.

Ludzi, potrzebnych do usług (poganiaczów, tragarzy, dozorców itd.) ustanawia Urząd targowy. Podlegają oni nadzorowi Urzędu targowego i opatrzeni być mają liczbami bieżącymi, które nosić winni tak, aby każdy je widział. Za używanie tych ludzi do usług opłacać trzeba należyskości, które ustanowi włada targowa.

Kupującym, tudzież sprzedającym (§. 14, ust. 2), wolno używać do usług na targu swoich własnych służących. Także i ci służący podlegają na targu nadzorowi Urzędu targowego i winni bezwarunkowo stosować się do jego zarządzeń.

Służący, zostający stale na służbie u sprzedawców bydła (szafarze, poganiacze itd.), nosić winni również odznaki swych służbodawców.

Sprzedawcy bydła powinni przedłożyć Urzędowi targowemu w styczniu każdego roku wykaz tych ludzi, którzy u nich są stale zatrudnieni, z oznamieniem rodzaju służby i odznaki służbowej, a gdyby w składzie tych ludzi zaszła jaka zmiana, donieść o niej niezwłocznie rzeczonemu Urzędowi.

§. 12.

Wstęp na targowisko i do miejsce sprzedaży.

Na targowisko wolno wchodzić: kupującym, osobom, które zwierzęta na targ przyprowadzili, osobom, które są zatrudnione na poszczególnych targach (§§. 11 i 14) i osobom urzędowym.

Innym osobom może Urząd targowy, o ile nie zachodzą żadne przeszkody, dozwolić wejścia na targowisko lub poszczególne jego części, jednakże w każdym razie pod pewnymi warunkami i za wystawieniem karty wstępu. Pozwolenia tego można udzielać szczególnie takim osobom, które zajmują się spożytykowaniem produktów pobocznych przemysłu rzeźniczego lub masarskiego lub dozwolonem pośrednictwem w tej eksploatacyi, np. handlarzom tłuszczów lub jelit.

Natomiast bezwarunkowo zabronić należy wstęp na targ takim osobom, które ani nie przyprowadzili zwierząt na sprzedaż ani też bydła sami dla siebie nie kupują, lecz przychodzą tylko w tym celu, aby w nieprawy sposób pośredniczyć w interesach.

Kupującym nie wolno wchodzić na miejsce sprzedaży przed rozpoczęciem się targu.

Osobom, które przyprowadziły na targ zwierzęta, tudzież tym, którzy dla nich pełnią usługi na poszczególnych targach, wolno wchodzić do miejsc sprzedaży już przy spędżaniu i umieszczaniu bydła, jednak aż do rozpoczęcia się targu powinny one bawić w pobliżu zwierząt, które do nich należą.

Poza godzinami targu wolno kupującym wchodzić na targowisko, do stajen, szafasów i innych ubikacji na pomieszczenie bydła przeznaczonych, tylko za szczególnym pozwoleniem Urzędu targowego, udzielonem w porozumieniu z Urzędem weterynaryjnym.

§. 13.

Dnie targowe.

Dnie, w których odbywać się mają poszczególne targi, ustanowione będą w rozdziałach następnych (§§-y 24., 34., 44. i 52.). C. k. Namiestnictwo

dolno-austriackie ma prawo pozwolenia w razie potrzeby na odbycie targu nie w tym dniu, który jest do tego przeznaczony, lecz w jakimś innym, lub na kontynuowanie targu w dniu następnym.

§. 14.

Pośrednictwo w interesach.

Pośredniczenie w sprzedaży jest rzeczą wieńieckiej Kasy targu na bydło imięso, tudzież przesyłek agentów targowych jako organów przez władzę ustanowionych.

Jednakowoż właścicielom bydła wolno towarzyszyć sprzedawać także bez pośrednictwa przeznaczonych do tego w myśl ust. 1 urzędowych organów, i to albo osobiście albo za pośrednictwem osób, uprawnionych do trudnienia się komisjnym handlem bydła.

Pieniądze za każdą sprzedaż, która na targu doszła do skutku, składa się i wypłaca wyłącznie w wieńieckiej Kasie targu na bydło imięso (§§-y 85., 86., 87. i 89.), która też otwiera kredyt do zakupna bydła.

O sposobie mianowania, o prawach i obowiązkach agentów targowych, tudzież o ich stosunku do wieńieckiej Kasy targu na bydło imięso, traktuje rozdział VI. Porządku targowego, a przepisy szczegółowe co do urządzenia i zakresu działania rzeczonej Kasy zawiera rozdział VII. tegoż Porządku.

§. 15.

Czas sprzedaży, pierwokupno i odsprzedaż.

Z wyjątkiem przypadku, w ustępie 4. tego paragrafu wzmiankowanego, wolno na targowisku sprzedawać i kupować bydło jedynie tylko w dni targowe i w godziny targowe (§§-y 24., 34., 44. i 52.), których początek i koniec oznajmia dzwonek.

W szczególności nie wolno także sprzedawać przed rozpoczęciem się targu (pierwokupno) tych zwierząt, które zostały zapowiadane na pewien dzień targowy, lub owych, które znajdują się na targowisku bez takiego zapowiedzenia (§. 8, ust. 3).

Owych zwierząt, które kupiono podczas targu, nie wolno sprzedawać dalej, dopóki są na targowisku (odsprzedaż).

Zwierzęta bardzo znużone albo wskutek transportu nadwrażone lub chore, można na podstawie pisemnego potwierdzenia Urzędu weterynaryjnego sprzedawać za pozwoleniem Urzędu targowego także w dniu, w których się targ nie odbywa, względnie w godzinach przed targiem albo po targu.

W ciągu godzin, na poszczególne targi przeznaczonych, targ odbywać się ma bez przerwy.

§. 16.

Odważanie i znaczenie zwierząt sprzedanych.

Na każdym targowisku znajdować się powinna odpowiednia ilość wag urzędowych. Odważanie zwierząt sprzedanych jest bezpłatne. Skoro tylko sprzedaż przyjdzie do skutku, nabywca winien kupione zwierzęta opatrzyć znakiem, zawierającym wyraźne oznaczenie jego nazwiska, i znak ten należycie przytwierdzić.

Odważanie nastąpić powinno dopiero wtedy, gdy kupno doszło do skutku — i to nawet w razie sprzedaży na sztuki (§. 29) — przy czem z reguły powinni być obecni kupujący i sprzedawca lub ich następcy, a w każdym razie także urzędowy organ nadzorczy, który zapisze do protokołu wagowego wynik odważania i następującce szczegóły: rok, miesiąc i dzień kupna, nazwiska nabywców i sprzedawców, ilość sprzedanych sztuk, ich pochodzenie i gatunek, numer partyi, do której te sztuki należały, i umówioną cenę za jednostkę sprzedaży, i wyda stronom na ich życzenie urzędowe cedule wagowe.

Szczegóły powyższe wpisane być mają na podstawie karty umownej, przez kupującego przedłożonej (§. 68 i §. 83), a na targu na jałownik i nierogaciznę, na podstawie ustnych oświadczeń kupującego i sprzedawcy.

Jeżeli od dojścia do skutku kupna upłynęło już pół godziny, odważenie może się odbyć tylko w obecności sprzedawcy, który jednak w takim razie jest obowiązany postarać się o to, żeby odważone bydło odprowadzono napowrót na dawniejsze miejsce sprzedaży.

Za podstawę zapisania powyższych szczegółów do protokołu wagi może w takim razie posłużyć także przedłożona przez sprzedającego juksta do karty umownej lub kopia tejże karty (§§-y 68 i 83), względnie, gdy chodzi o targ na jałownik lub nierogaciznę, ustne oświadczenia sprzedawcy.

W razach wątpliwych winien Urząd targowy w celu sprawdzenia zapisać się mających szczegółów poczynić potrzebne dochodzenia.

Wspólne odważanie kilku sztuk, sprzedanych po tej samej cenie, lecz należących do rozmaitych partyi, jest zabronione.

Stronom targowym wolno wglądać w protokoły wagi w obecności urzędowego organu nadzorczeego, o ile im chodzi o sztuki, które same sprzedają.

§. 17.

Opłata należytości targowych.

Należytościom targowym podlegają wszystkie zwierzęta na targ przyprowadzone, tudzież te, dla których korzysta się z urządzeń do targu należących.

Taryfa należytości będzie podana na targowisku do powszechniej wiadomości.

Należytości targowe od sprzedanych zwierząt, tudzież opłaty, przypadające za korzystanie z urządzeń targowych, a mianowicie opłata za stajnię, za pomieszczenie, za szalasy, za chlewy i należytość asekuracyjną potrącać sobie będzie wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso (§§-y 85. i 86.) z ceny kupna, a opłaty od sztuk niesprzedanych, tudzież od zwierząt kupionych poza targowiskiem, które korzystają tylko z urządzeń targowych, uiszczać należy rzeczonej Kasie bezpośrednio.

§. 18.

Przyprowadzanie i zabieranie zwierząt. Ruch targowy.

Zwierzęta przyprowadzać należy na targ i do biur wagowych tudzież zabierać je stamtąd według wskazówek Urzędu targowego, które tenże, o ile chodzi także o względy weterynaryjno-policyjne, wydać ma w porozumieniu z Urzędem weterynarnym. Zabierać zwierzęta z targowiska wolno tylko na podstawie pozwolenia Urzędu targowego (§. 98).

Nad przestrzeganiem spokoju i porządku na targowisku, tudzież prawidłowego ruchu targowego, czuwać będzie Urząd targowy przy pomocy straży bezpieczeństwa.

§. 19.

Konwencyjonalne zwyczaje targowe.

Postanowienia co do obrotu handlowego (konwencyjonalnych zwyczajów) na wiedeńskim głównym targu na bydło w St. Marx wydane będą — o ile nie zawiera ich już niniejszy Porządek targowy — z uwzględnieniem istniejących na rzeczywistym targu praktyk handlowych w regulaminie zwyczajów targowych, który wydany będzie przez władzę targową po zasięgnięciu opinii reprezentantów wszystkich grup stron targowych i podlega zatwierdzeniu przez c. k. Namiestnictwo dolno-austriackie.

§. 20.

Ustanawianie cen, dochodzenie cen, sprawozdania targowe, komisya notowania cen.

Cenę sprzedaży mogą na każdym z poszczególnych targów (t. j. targu na bydło rogate, na jałownik i nierogaciznę, na owce i świnie) ustanawiać strony same tylko w ten sposób, że umawiają się co do ceny za przepisaną jednostkę towaru (§§-y 28., 39., 46. i 55.).

Wszelkie umowy, któreby sprzeciwiały się powyższemu przepisowi, a na podstawie których kupujący zobowiązali by się oprócz ceny za towar

ponosić jeszcze jakieś inne wydatki, np. zapłacić sprzedawcy śniadanie, przyczynek ryczałtowy od ilości sztuk, poczęstunek itd., lub które miałyby na celu zatajenie ceny rzeczywistej, są zabronione i karane będą jako przekroczenie porządku targowego (§. 22).

Jednakowoż w przypadkach, w przepisach o praktykach targowych (§. 19) oznaczonych, można wyjątkowo pozwolić na doliczenie do wagi martwej najwięcej 5 od sta wagi żywnej.

Ceny na poszczególnych targach sprawdzane będą przez Urząd targowy na podstawie protokołów wagi, względnie, o ile towaru nie odważono, na podstawie oznajmień o sprzedaży (§. 83).

Urząd targowy winien przy pomocy komisji notowania cen, w skład której wejść mają reprezentanci wszystkich grup stron targowych, ułożyć na podstawie cen, sprawdzonych dla poszczególnych części targowiska głównego, i z przestrzeganiem przepisów, jakie w tym względzie zawarte są w szczególnych postanowieniach, sprawozdania targowe, które zawierać mają dokładny i jasny przegląd całego ruchu targowego i utargowanych cen, i postarać się o jak najrychlejsze ogłoszenie tychże.

Ceny notować należy oddzielnie dla towaru rozmaitej jakości, i to tak z doliczeniem podatku konsumcyjnego, jak i bez doliczenia tychże.

Komisja notowania cen może w celu oznamienia stosunku wagi żywnej do wagi martwej zarządzić zabicie kilku sztuk na próbę, które ma być dokonane urzędowo.

Urząd targowy ma nadto obowiązek układania dla poszczególnych części targowiska głównego periodycznych zestawień całego ruchu targowego i pieczętnego.

Przepisy szczegółowe o sporządzaniu tych sprawozdań targowych, zestawień i sprawdeń, o których jak najrychlejsze ogłoszenie ma się Urząd targowy postarać, tudzież postanowienia co do składu, zakresu działania i sposobu postępowania komisji notowania cen, wydane będą przez władzę targową po wysłuchaniu wszystkich grup stron targowych, za zatwierdzeniem c. k. Namiestnictwa dolno-austriackiego.

§. 21.

Sąd rozjemczy.

Na wiedeńskim targowisku głównem w St. Marx utworzony będzie sąd rozjemczy, który — o ile strony mu się poddadzą — rozstrzygać będzie spory, z interesów targowych wynikające. Skład tego sądu i postępowanie przed nim unormuje po zasięgnięciu opinii gminy osobne rozporządzenie ministerialne.

§. 22.

Kary.

Przekroczenia porządku targowego, o ile taki nie zawiera szczególnych postanowień (§. 71. i następne) w tym względzie, karane będą niezawiśle od jednoczesnego zastosowania ustawy karnej lub innych postanowień, na podstawie §u 100. statutu gminnego głównego i stołecznego miasta Wiednia grzywnami aż do 400 koron lub aresztem aż do 14 dni.

Z osobami, zakłócającymi porządek na targowisku lub sprzeciwiającymi się zarządzeniom Urzędu targowego lub organów weterynaryjnych, postąpić należy według przepisów ustawowych, a Urząd targowy winien osoby te wydać z targowiska.

Osoby, które kilkakrotnie dopuściły się wykroczeń przeciw porządkowi targowemu, mogą być wykluczone z targowiska na pewien czas, a w razie znaczniejszego wykroczenia nawet na zawsze.

Rozdział II.

Przepisy szczegółowe dla targowiska na bydło rogatę.

§. 23.

Sposób sprzedawania.

Sprzedawać wolno tylko: podług wagi żywnej bez potrącenia odsetków, na sztuki (jak stoi) i aż do dalszego rozporządzenia także podług wagi martwej, a to pod następującymi warunkami:

- a) każda rzeź odbywać się powinna podług przepisów o rzeczy, które będą wydane po wysłuchaniu reprezentantów wszystkich grup stron targowych przez władzę targową i podlegają zatwierdzeniu c. k. Namiestnictwa dolno-austriackiego;
- b) każda rzeź odbywać się ma pod nadzorem funkcyonariusza władzy targowej lub policyjnego weterynaryjnego, który ma dopilnować, aby rzeź odbyła się podług przepisów, i dozorować sprawdzenie jej wyniku, tudzież zarządzić, iżby wynik ten zapisany został do karty umownej, względnie do uwiadomienia o sprzedaży i żeby doniesiony był Urzędowi targowemu celem zaciągnięcia do protokołu wagi, jakież Kasie wiedeńskiej targu na bydło imięso.

Za to pośrednictwo funkcyonariusza władz targowej lub weterynaryjno-policyjnej nadbywca obowiązany jest uiścić należysłość taryfową, która ustanowiona będzie w przepisach o rzezi.

Zakupywanie wołów na spółkę przez kilku kupujących jest dozwolone.

Podział, który może być także rozstrzygnięty przez los, nastąpić powinien natychmiast, skoro tylko kupno doszło do skutku.

§. 24.

Dnie targowe, początek i koniec targu.

Na sprzedaż wielkiego bydła rogalego przeznaczona jest wiata na woły, a na sprzedaż bydła, o razem podejrzane, oddzielny plac (targ kontumacyjny). We wiacie na woły odbywają się co tygodnia 2 targi, a to w poniedziałek i czwartek. Targ na bydło podejrzane (targ kontumacyjny) odbywa się w sobotę. Gdy w poniedziałek przypada święto, targ odbywa się w następny dzień powszedni; jeżeli zaś w czwartek lub w sobotę przypada święto, targ odbywa się w dniu poprzednim (w środę, względnie w piątek).

Targ we wiacie na bydło rogalę rozpoczyna się o godzinie 10ej przedpołudniem, a targ na bydło mniejsze, umieszczone w oddzielnej części tejże wiaty, o godzinie 9ej przedpołudniem, a oba kończą się o godzinie 3ej popołudniu. Targ na targowisku kontumacyjnym zaczyna się o godzinie 9ej przedpołudniem, a kończy się o godzinie 2ej popołudniu.

§. 25.

Umieszczanie zwierząt, przypędzonych przed dniem targowym.

Zwierzęta, przypędzone nie w samym dniu targowym, umieszczać wolno tylko w stajniach, przez Urząd targowy wyznaczonych.

§. 26.

Ustawianie zwierząt na targowisku i wyznaczanie stanowisk.

Zwierzęta ustawiać należy we wiatach na bydło rogate według wskazówek Urzędu targowego, grupując je ile możliwości według pochodzenia.

Poszczególne stanowiska będą z reguły wylosowywane w sposób, który Urząd targowy szczegółowo oznaczy.

§. 27.

Zwierzęta, umieszczone we wiatach, przywiązane być muszą do baryer albo łańcuchami albo silnymi postronkami; prowadzić je należy na targowisko i z targowiska, tudzież do wagi, zawsze tylko na postronku lub łańcuchu, i to drogami, przez Urząd targowy i weterynaryjny oznaczonymi.

Byki umieszczać wolno i sprzedawać tylko w oddziałach na to przeznaczonych, gdzie je należy przywiązać podwójnie.

Tak przy przypędzaniu, jak i wyprowadzaniu byków i zwierząt płochliwych, zachowywać należy odpowiednią ostrożność.

§. 28.

Jednostka sprzedaży.

Za jednostkę, mającą stanowić podstawę oznamienia ceny, przyjąć należy tak przy sprzedaży podług wagi żywiej (bez potrącenia odsetków), jak i przy sprzedaży według wagi martwej, 100 kilogramów (1 cetnar metryczny), zaś przy sprzedaży na sztuki jedną sztukę.

§. 29.

Odważanie zwierząt na sztukę sprzedanych.

Także zwierzęta na sztuki sprzedawane muszą być odważane celem oznaczenia wagi żywiej.

§. 30.

Sprawozdanie targowe.

Bezpośrednio po zamknięciu każdego targu winien Urząd targowy sporządzić sumaryczne sprawozdanie z targu. W sprawozdaniu tem oznaczona być winna ogólna ilość sprzedanych sztuk, ilość i cena zwierząt, sprzedanych po tej samej cenie za 100 kilogramów wagi żywiej, względnie martwej, tudzież zwierząt, sprzedanych na sztuki, przyciem przestrzegać należy podziału według pochodzenia i ile możliwości według gatunku.

Po upływie każdego tygodnia winien Urząd targowy przy pomocy Komisji notowania cen sporządzić sprawozdanie z targu, które zawierać powinno takie same daty, jak sprawozdanie sumaryczne, ale zebrane w jedną całość dla całego ubiegłego tygodnia.

§. 31.

Umieszczanie w stajniach.

Zwierzęta, które po zamknięciu targu nie mają być zabrane, umieścić należy według zarządzeń Urzędu targowego w stajniach głównego targowiska bydła.

§. 32.

Oznaczanie zwierząt, przeznaczonych dokad indziej.

Zwierzęta, które nie mają być odstawione do rzeźni miejskich, należy przy zabieraniu ich z targu, opatrzyć wiedeńskim piętnem targowem.

Rozdział III.

Przepisy szczególne dla targowiska na jałownik i trzodę.

§. 33.

Miejsce sprzedaży.

Do wiaty na cieletą wolno wprowadzać na targ cieletą i jagnięta, żywe i wypatroszone, również wypatroszone świnie, owce i kozy, wreszcie pojedyncze żywe owce i prosięta, nadchodzące jako dodatki do transportu.

Cieletą, jagnięta, kozy i prosięta wolno będzie sprzedawać tylko wtedy, gdy będą miały przepisane znamiona dojrzalosci. Sztuki niedostatecznie wykarmione lub takie, które funkcyonaryusz weterynaryjny uzna za niedojrzałe, należy oddać niezwłocznie na rzeź i stosownie do wyniku oględzin, przez weterynarzy urzędowych wykonanych, albo sprzedać na mięso albo zniszczyć.

§. 34.

Dnie targowe, początek i koniec targu.

Do sprzedawania zwierząt, w sie 33im wzmiękowanych, odbywają się dwa targi co tygodnia.

Targi te odbywają się w poniedziałek i czwartek. Gdy poniedziałek jest dniem świątecznym, targ odbywa się następnego dnia powszedniego; jeżeli natomiast na czwartek przypada święto, targ odbywa się w dniu poprzednim (w środę).

Targ rozpoczyna się o 9ej godzinie przedpołudniem, a kończy się o 3ej po południu.

§. 35.

Dowóz przed dniem targowym.

Dowóz zwierząt rozpocząć się może już w przedniedziu targu.

W przypadku takim zwierzęta żywe mają być stosownie do zarządzeń Urzędu targowego umieszczone w stajniach, a zwierzęta wypatroszone w sprzedaży.

§. 36.

Sposób dowozu i odwozu.

Żywe cieletą, jagnięta i kozy wolno wprowadzać na targowisko i zabierać z tegoż tylko niespełniane; jednakże te zwierzęta, które przeznaczone są na zabicie w rzeźni w St. Marx, można odstawić do niej także spętane, a to w sposób w sie 38 oznaczony.

§. 37.

Wyznaczanie miejsc sprzedaży.

Miejsca sprzedaży we wiatach wyznaczać będzie Urząd targowy. Przytem uważać powinien ile możliwości na pochodzenie cieląt.

§. 38.

Pomieszczanie na miejscach sprzedaży.

Cieletą i jagnięta żywe można umieszczać we wiatach sprzedaży spętane lub niespełtane. W pierwszym przypadku ułożyć je należy na odpowiednią podściółkę z czystej słomy i rozmieścić w porządku w ten sposób, aby się wzajemnie nie kaleczyły. Na pęty używać można tylko miękkich tasiem o szerokości 4 cm.

§. 39.

Jednostka sprzedaży.

Jednostkę, która służyć ma za podstawę do oznaczenia ceny, stanowi w razie sprzedaży na wagę — 1 kilogram, w razie sprzedaży na sztuki — sztuka, a w razie sprzedaży na pary — para.

§. 40.

Umieszczanie zwierząt zważonych i zabieranie ich po skończeniu się targu.

Po odważeniu zwierząt należy je natychmiast ze sprzedażyni zabrać i z targowiska wyprowadzić; gdyby kupujący nie mogli tego uczynić, powinni zwierzęta odstawić natychmiast na miejsca sprzedaży lub, o ile na targowisku są wyznaczone osobne miejsca dla sprzedanych zwierząt, na te ostatnie.

Po zamknięciu targu należy wszystkie zwierzęta ze sprzedażyni wyprowadzić.

§. 41.

Zabijanie żywych zwierząt we wiacie.

Zwierzęta żywe wolno kroić we wiacie tylko w razie udowodnionej konieczności i za zezwoleniem Urzędu weterynarniego.

§. 42.

Sprawozdanie targowe.

Bezpośrednio po zamknięciu każdego targu winien Urząd targowy sporządzić sprawozdanie z targu. Sprawozdanie to zawierać powinno ilość zwierząt, na sprzedaż przyprowadzonych, i ceny za kilogram, względnie za sztukę lub parę, przyczem przestrzegać należy podziału według pochodzenia i ile możliwości według gatunków.

Rozdział IV.

Przepisy szczególne dla targowiska na świnie.

§. 43.

Miejsce sprzedaży.

Do wiaty na świnie wolno przyprowadzać na sprzedaż tylko żywe sztuki. W razie potrzeby można takowe za zezwoleniem Urzędu targowego umieszczać na stanowiskach sprzedaży już w przeddniu targu.

§. 44.

Dnie targowe, początek i koniec targu.

Targi na świnie odbywają się dwa razy na tydzień, a mianowicie we wtorek i czwartek.

Gdy na te dnie przypada święto, przenosi się targ na poprzedzający dzień powszedni.

Targ rozpoczyna się w oba dni targowe w czasie od 1. kwietnia do końca września o godzinie 8ej rano, a w czasie od 1. października do końca marca o godzinie 9ej rano i kończy się o godzinie 2ej po południu.

§. 45.

Wyznaczanie stanowisk.

Świnie ustawiać należy we wiacie według wskazówek Urzędu targowego, grupując je ile możliwości według pochodzenia i rasy. Postanowienie Su 26go, ust. 2, stosowane będzie także w tym przypadku.

Urząd targowy może poszczególnym sprzedawcom, którzy o to proszą, o ile nie zachodzi żadna przeszkoda ze względu na przepisy weterynaryjne, wyjątkowo pozwolić, żeby nie umieszczali wszystkich ciężkich sztuk tuczonych we wiacie na świnie. Na wyjątek taki można jednak pozwolić tylko w tym razie, jeżeli w dniu targowym z braku miejsca we wiacie na świnie pomieszczenie wszystkich zwierząt na targ przeznaczonych jest niemożliwe; co się zaś tyczy targów czwartkowych, pozwolić można na to tylko wtedy, jeżeli zgon ciężkich sztuk przekracza znacznie popyt, który, jak uczy doświadczenie, w tej dnie jest bardzo słaby. Świnie, zostawionych w takich razach w szalasach, nie wolno jednak uchyłać od sprzedaży.

§. 46.

Jednostka sprzedaży.

Jednostkę, mającą służyć za podstawę do oznaczenia ceny sprzedaży, stanowi 1 kilogram.

§. 47.

Sprawozdanie targowe.

Bezpośrednio po zamknięciu każdego targu, Urząd targowy wygotować ma sprawozdanie z targu. W sprawozdaniu tem oznaczona być winna ogólna ilość spędzonych sztuk, tudzież ilość i cena zwierząt sprzedanych po tej samej cenie za kilogram, przy czem ile możliwości przestrzegać należy podziału według pochodzenia i gatunków.

§. 48.

Karmienie i pojenie świn.

Tak tych świń, które zostawiono w szalasach (§. 45, ustęp ostatni), jak i tych, które umieszczono we wiacie, nie wolno w czasie targu ani karmić ani poić (§. 10).

§. 49.

Zabieranie sprzedanych świń z wiaty.

Świnie sprzedane zabrać należy z wiaty najpóźniej w przeciągu 24 godzin.

§. 50.

Dowóz świń na targ i odwóz z targu.

Na targ i z targu nie wolno świn pędzić, lecz należy takowe niespełniane przewozić na stosownych wozach.

Rozdział V.

Przepisy szczególne dla targowiska owczego.

§. 51.

Miejsce sprzedaży.

Wiata na owce i stanowiska na dworze, do której należące, przeznaczone są tylko na sprzedaż żywych owiec i kóz.

§. 52.

Dnie targowe.

Targ owczy odbywa się tylko raz na tydzień, a to w czwartek. Gdy na ten dzień przypada święto, przenosi się targ na poprzedzający dzień powszedni.

Targ rozpoczyna się o godzinie 10ej przed południem, kończy się zaś o godzinie 3ej popołudniu.

§. 53.

Umieszczanie owiec, przywiezionych przed dniem targowym.

Owce, które nadjejdą przed dniem targowym, umieszczać należy na stanowiskach na dworze lub w stajniach na woły.

§. 54.

Wyznaczanie miejsc sprzedaży.

Umieszczanie owiec we wsiach odbywać się ma według wskazówek Urzędu targowego.

Postanowienie §u 26go, ustępu 2go, stosowane będzie także w tym przypadku.

§. 55.

Jednostka sprzedaży.

Za jednostkę, mającą stanowić podstawę do oznaczenia ceny sprzedaży, przyjąć należy 1 kilogram, gdy się sprzedaje podług wagi żywnej, zaś jedną parę, gdy się sprzedaje na pary.

§. 56.

Dowóz i odwóz, zgon.

O ile owce i kozy odstawia się na targ i zabiera się z targu na wozach, nie wolno ich pętać i używać należy do tego wozów, celowi odpowiadających.

Co się tyczy pędzenia owiec i kóz na targ i z targu, stosowane być mają postanowienia obowiązujących w danej chwili przepisów o zgonie bydła.

§. 57.

Sprawozdanie targowe.

Bezpośrednio po zamknięciu każdego targu Urząd targowy wygotować winien sprawozdanie z targu. W sprawozdaniu tem oznaczona być winna ogólna ilość sztuk spędzonych i ceny za kilogram, względnie za parę, przyczem przestrzegać należy podziału według pochodzenia i ile możliwości według gatunków.

Rozdział VI.

Postanowienia, tyczące się agentów targowych wiedeńskiego głównego targowiska na bydło w St. Marx.

§. 58.

Ustanawianie agentów targowych.

Agenci targowi przyjmowani będą na podstawie konkursu, rozpisaneego przez Magistrat wiedeński.

ski jako władzę przemysłową; mianowanie ich podlega zatwierdzeniu c. k. Namieństwa dolno-austriackiego.

Agentami targowymi mianowane będą tylko osoby, liczące najmniej lat 24, nieskazitelnego prowadzenia się, zasługujący na zupełne zaufanie i własnowolne, które przyswoiły sobie potrzebne wiedomości zawodowe i handlowe i mogą złożyć kaucję w kwocie 10.000 K. Kaucję tę bierze w przechowanie Magistrat.

Za legitymację służyć będzie agentom targowym dekret nominacyjny, przez Magistrat wygotowany, a oprócz tego karta legitymacjona, na imię opiewającą. Magistrat odbierać będzie od agentów targowych przesygnięcie.

§. 59.

Ilość agentów targowych.

Ogólną ilość agentów targowych dla głównego targowiska na bydło oznaczy Magistrat stosownie do potrzeby i postara się, aby ją c. k. Namieństwo dolno-austriackie zatwierdziło.

§. 60.

Pośrednictwo w sprzedaży.

Tylko agentom targowym samym — a nikomu innemu — przysługuje prawo pośredniczenia na targowisku głównem w sprzedaży bydła wszelkiego rodzaju, które do wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso nadchodzi, a to stosownie do polecen stron (§. 78) i do postanowień niniejszego rozdziału Porządku targowego.

Załatwianie interesów, których przedmiotem jest bydło, nadchodzące do wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso, tudem pośredniczenie w sprzedaży tego bydła, poruczane będzie poszczególnym agentom targowym przez rzeczoną kasę ile możliwości w równej mierze. Gdyby strony życzyły sobie, żeby załatwienie interesów, tyczących się ich towaru i pośrednictwo w sprzedaży tegoż było poruczone temu lub owemu agentowi, zastosować się należy do tego życzenia tylko o tyle, o ileby to było możliwe bez przeciążenia poszczególnych agentów.

Co się tyczy zwierząt, które nie nadchodzą do rzeczonej kasy, nie wolno agentom targowym ani załatwiać interesów ani pośredniczyć w sprzedaży.

§. 61.

Odbieranie i umieszczanie zwierząt.

Agenci targowi winni pomagać wiedeńskiej Kasie targu na bydło i mięso w odbieraniu i umieszczaniu nadchodzącego bydła, a to stosownie do następujących przepisów.

§. 62.

Agenci targowi winni celem odebrania przydzielonych sobie sztuk bydła (§. 60) zgłaszać się osobiście do wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso po dotyczące awiza i rewersy zakładów przewozowych, opatrzone przez rzeczoną kasę potwierdzeniem odbioru, jakoteż po poszczególne zlecenia (§. 78), jakie od stron w danym razie nadjejdą.

§. 63.

Agenci targowi winni następnie przydzielone sobie zwierzęta sprowadzić lub odebrać na miejscu, postarać się o ich umieszczenie, karmienie i pielegnowanie, o miejsce dla każdej sztuki na placach sprzedaży i dopełnić wszelkich formalności, jakie przez politykę sanitarną, weterynaryjną i targową co do tych artykułów sprzedaży są przepisane.

Gdyby przy sprowadzaniu dotyczących sztuk, lub przy odbieraniu ich na miejscu albo później, zaszły okoliczności wymagające jakiegoś zarządzenia w interesie stron, przesłania im wiadomości lub zażądania od nich poleceń, w takim razie agent targowy winien uwiadomić o tem niezwłocznie wiedeńską Kasę targu na bydło i mięso, kroki zaś, których odkładać nie można, poczynić samodzielnie. W szczególności, gdyby przy rewizji przepisanych paszportów bydlęcych pokazały się jakieś wady i niedostatki, agenci targowi obowiązani są porozumieć się natychmiast z Urzędem weterynaryjnym i zdać z tego sprawę kasie celem usunięcia owych niedostatków.

§. 64.**Ogólne obowiązki urzędowe.**

Agentom targowym nie wolno ani pod własnym ani pod cudzem imieniem trudnić się na własny rachunek handlem bydła, ani też brać jakiegokolwiek udziału w interesach, które załatwiają lub w sprzedażyach, w których pośredniczą.

Winni oni stanowczo wstrzymywać się od załatwiania takich interesów i pośredniczenia w takich sprzedażyach, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że są pozorne lub mogą wyjść na szkodę trzecim osobom, nie mniej też zaniechać takich interesów i sprzedaży, które mogłyby mieć na celu obejście przepisów o zarazie albo postanowień niniejszego Porządku targowego, względnie wprowadzenie w błąd władz lub rozmyślne skrywdzenie osób trzecich.

§. 65.

Agenci targowi obowiązani są załatwiać powierzone sobie interesa i uszczelniać sprzedaży, w których mają pośredniczyć, pilnie, przezornie,

dokładnie, wiernie i uczciwie i unikać wszystkiego, aby mogło osłabić pokładane w nich zaufanie.

Agenci targowi winni pośredniczyć w sprzedażyach osobiście i nie wolno im używać do tego pomocników.

Odbieranie pieniędzy za towar sprzedany jest agentom targowym jak najsuwiej wzbronione.

W jakim stopniu agenci targowi są odpowiedzialni w obec stron, jakoteż w obec wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso, o tem stanowi §. 81.

§. 66.**Należytość za pośrednictwo (litup).**

Od każdej sprzedaży, w której agent targowy z obowiązku pośredniczył, opłacić winien ten, na którego rachunek towar został sprzedany (§. 77), należytość za pośrednictwo w wysokości $\frac{1}{4}$ od staceny kupna brutto. Należytość tę jednak zapłacić się ma tylko w tym razie, jeżeli sprzedaż rzeczywiście doszła do skutku.

Od nabywców nie wolno agentom targowym pod żadnym pozorem żądać lub przyjmować wynagrodzenia.

Należytości za pośrednictwo pobierać będzie wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso i wypłacać takowe agentom targowym miesięcznie z dołu, w miarę ich prawa do tejże (§. 60).

§. 67.**Dziennik.**

Agenci targowi obowiązani są utrzymywać dziennik sprzedaży, w których pośredniczą; tenże winien być przed używaniem parafowany i przez Magistrat uwierzytelniony.

W dzienniku tym zapisywać mają agenci wszystkie bez różnicy interesu, które przywiedli do skutku, a to po każdym dniu targowym w tej kolej, jak po sobie następowaly, oznaczając je osobnimi liczbami, przez cały rok bieżącemi, bez zmian, bez wyskrobywań, poprawek, wątpliwych skróceń lub miejsc próżnych.

W szczególności zapisywać mają w tych dziennikach:

- a) nazwisko nabywcy i tego, na którego rachunek towar został sprzedany, lub ich firmę;
- b) rok, miesiąc i dzień interesu;
- c) treść umowy z oznaczeniem ilości sprzedanych zwierząt, ich pochodzenia i rasy, liczby parti, do której sprzedane sztuki należały, tudzież ceny za jednostkę targową.

Zapisywać należy po niemiecku i czytelnie.

§. 68.

Karty umowne.

Agenci targowi są nadto obowiązani wydać kupującemu na dowód uskutecznienia sprzedaży natychmiast, i to jeszcze przed odważeniem (§. 16), kartę umowną wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso.

Ta karta umowna zawierać ma szczegóły w §ie 67 wzmiarkowane, które wpisać należy zazem w należącą do niej jukstę lub kopię.

§. 69.

Przeglądanie dzienników i wyciągi z nich.

Tylko Magistratowi i Urzędowi targowemu, tudzież wiedeńskiej Kasie targu na bydło i mięso, lub sądowi mogą agenci targowi dozwalać przeglądania swego dziennika i innych zapisków. Gdyby strona życzyła sobie zaglądać do dziennika, działać się to winno w taki sposób, żeby mogła powiązać wiadomość jedynie o sprzedaży, która ją samą obchodzi.

Wyciągi z dziennika, które agenci targowi mają stronom na żądanie wydawać, zawierać powinny tylko te szczegóły, które odnoszą się do sprzedaży, stronę interesowaną obchodzącej.

§. 70.

Przechowywanie dziennika.

Gdy agent targowy umrze, wystąpi, zostanie ze służby całkiem oddalony albo na jakiś czas zasuspendowany, dziennik jego wziąć ma na przechowanie Urząd targowy.

To samo nastąpić ma, gdy zamiast dziennika, który według przepisu dotyczył był utrzymywany, zacznie się prowadzić nowy dziennik.

Po odebraniu dziennika w przechowanie pozwalać będzie na przeglądanie go (§. 69) i wydać żądane wyciągi (§. 69) Urząd targowy.

§. 71.

Kary.

Agenci targowi, którzy dopuszczają się jakiegokolwiek zaniedbania przepisów Porządku targowego, karani będą niezawisłe od postanowień powszechnej ustawy karnej i innych przepisów grzywnami aż do 800 K, a nadto można im uprawnienie do wykonywania urzędu odebrać czasowo, a w przypadkach, o których mowa w §ie 72im, zupełnie. Kaucja, złożona przez agentów targowych, jest rękojmią

pokrycia nałożonych grzywien i zwrotów, w myśl §u 81go, ust. 2gi, przypadających. W razie potrzeby kaucję należy niezwłocznie stosowną kwotą uzupełnić.

§. 72.

Odebranie uprawnienia w szczególności.

Uprawnienie odebrane będzie stanowczo:

1. Gdy agent targowy pod swoim prawdziwem lub przybranem nazwiskiem zawiera interes dla siebie, bierze jakikolwiek udział w korzyściach interesu, który załatwiał, lub sprzedaje, w której pośredniczył, żąda lub przyjmuje od nabywcy jakiekolwiek wynagrodzenie za sprzedaż, w której pośredniczył, lub świadomie popiera niedozwolony handel pośredni (§. 15).

2. Gdy w swoich czynnościach urzędowych świadomie podaje jakąś fałszywą okoliczność, takową potwierdza lub do dziennika zaciąga i tenże fałszuje.

3. Gdy fałszywie deklaruje ilość zwierząt rzeźnych, które nadeszły i mają być sprzedane, podaje fałszywie ich cenę lub zataja przypadki zarazy zwierząt, chociaż mu były wiadome.

4. Gdy kilkakrotnie skazanie go na grzywny nie odniósło skutku.

5. Gdy za zbrodnię lub popełnienie kradzieży albo przeniewierstwa, za udział w przeniewierstwie lub oszustwo, za przestępstwo, wzmiarkowane w §ie 1ym ustawy z dnia 28. maja 1881, Dz. u. p. Nr. 47, o środkach zaradczych przeciw nierzetelnemu postępowaniu w interesach kredytowych, lub za jedną z czynności karygodnych, określonych w §ie 1ym ustawy z dnia 25. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 78, o postanowieniach karnych przeciw udaremniению egzekucji, za przemytnictwo, za ciężkie przekroczenia skarbowe zostanie skazany, lub gdy za inny czyn karygodny najmniej sześciomiesięcznym więzieniem będzie ukarany, nakoniec, gdy popadnie w konkurs.

§. 73.

Utrata uprawnienia.

Agent targowy traci nadto uprawnienie, gdy się okaże całkiem niezdolnym do sprawowania swego urzędu albo z powodu choroby dłużej niż przez pół roku nie może pełnić swoich obowiązków, nakoniec, gdy będąc wezwany do uzupełnienia kaucji (§. 71), nie uczyni tego w terminie wyznaczonym.

§. 74.

Nakładanie kar, orzekanie co do odebrania i utraty uprawnienia.

Kary w §ie 71ym wzmiarkowane nakładać ma stosownie do istniejących przepisów Magistrat jako władza przemysłowa; on także orzekać ma co do utraty uprawnienia w przypadkach, o których mowa w §ie 73im. Względem rekursów przeciw takim orzeczeniom Magistratu obowiązują przepisy ogólne.

§. 75.

Tymczasowe zasuspenowanie agenta przez Urząd targowy.

Gdy agent targowy dopuści się na targowisku niewłaściwego postępowania lub gwałtu, Urząd targowy zarządzić może niezwłocznie tymczasową suspencję, a zażalenie przeciw temu zarządzeniu nie ma skutku odwłamczającego.

W takich przypadkach jednak Urząd targowy winien o zarządzeniu swojem uwiadomić natychmiast Magistrat, który ma prawo zawiesić dotyczącego agenta na jakiś czas w urzędowaniu.

Rozdział VII.**Przepisy szczególne dla wiedeńskiej Kasy targu na bydło imięso.**

§. 76.

Wiedeńska Kasa targu na bydło imięso.

„Wiedeńska Kasa targu na bydło imięso”, założona na wiedeńskim targowisku głównem w St. Marx, załatwiać ma czynności, poruczone jej Porządkiem targowym i zaopatrzyć się winna w tym celu w odpowiednie środki pieniężne.

Wiedeńska Kasa targu na bydło imięso podlega pod względem przestrzegania postanowień Porządku targowego władzy targowej i winna udzielać tejże wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do sprawowania policyi targowej, sanitarnej i weterynaryjnej. Nadto podlega ona pod względem zawiadowstwa interesów, w myśl postanowień w tym względzie za wspólną zgodą ułożonych, kontroli c. k. Rządu, tudzież władz targowej, i jest obowiązana w tym celu dozwalać przeglądania ksiąg i korespondencji.

§. 77.

Sprzedaż za pośrednictwem wiedeńskiej Kasy targu na bydło imięso.

Wiedeńska Kasa targowa sprzedaje nadesiane do niej lub oddane jej bydło we własnym imieniu

na rachunek stron, które to bydło nadesłały lub oddały, posługując się przy tem pośrednictwem agentów targowych.

Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w §§ach 88 i 97, Kasa targowa nie ma prawa wdawać się w interesu kupna lub sprzedaży bydła ani we własnym imieniu, ani za pośrednictwem osób trzecich.

§. 78.

Przesyłanie lub oddawanie towaru.

Jeżeli bydło przesyłane zostaje na targ za pośrednictwem przedsiębiorstwa przewozowego, dotyczące listy przewozowe powinny być adresowane do wiedeńskiej Kasy targu na bydło imięso. Jeżeli zaś bydło odstawione zostaje na targowisko w inny sposób, oddać je należy kasie na ręce agentów targowych (§§y 62 i 63).

Szczególne zlecenia stron, nadających lub oddających bydło na sprzedaż, tyczące się interesów, które mają być załatwione, i sprzedaży, która ma być uskuteczniona (mianowicie użycia do pośrednictwa pewnego agenta, karmienia, sposobu sprzedaży, ostatniej ceny itp.), należy kasie wcześnie zakomunikować, względnie oznajnić agentowi targowemu przy oddawaniu towaru. Podczas samego targu zlecenia takie dawać należy albo za pośrednictwem kasy, która winna interesowanego agenta targowego niezwłocznie uwiadomić, albo agentowi targowemu bezpośrednio.

§. 79.

Przedkładanie paszportów i certyfikatów oględzin.

W celu przepisanego zapowiedzenia (§. 7) bydła winien nadysiącący uwiadomić kasę w należytym czasie o posyłce i oddać jej potrzebne paszporty i certyfikaty oględzin, w przeciwnym bowiem razie takowa nie może wziąć na siebie odpowiedzialności za skutki takiej opieszalości.

§. 80.

Opłata kosztów.

Koszta kolejowe i wszelkie inne opłaty za transport, rzeczywiste koszta wyładowywania — licząc tu także ewentualne szczególne należytości za wyładowywanie — wydatki na pomieszczenie, karmienie i dozór, jakotęż opłaty targowe wszelkiego rodzaju i wszelkie inne koszta, zaspakaja wiedeńska Kasa targowa, o ile chodzi o towary do niej w celu sprzedania nadesiane, sposobem zaliczki i bezpośrednio.

§. 81.

Odpowiedzialność wiedeńskiej Kasy targu na bydło i mięso, tudzież agentów targowych.

Wiedeńska Kasa targowa jest odpowiedzialna w obec stron, które jej bydło na sprzedaż przesyłają lub oddają, za takie załatwienie poruczonych jej interesów, któreby odpowiadało danym przez strony zleceniom i przepisom ustawowym.

Agent targowy odpowiada przed stronami za dopełnienie obowiązków, które przy pośrednictwie w sprzedaży wkłada nań rozdział VIty niniejszego Porządku targowego.

Agenci targowi są odpowiedzialni przed wiedeńską Kasą targu na bydło i mięso za dopełnienie obowiązków, które na nich ciężą w myśl §§. 62 i 63.

§. 82.

Wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso ma prawo żądać od agenta targowego zwrotu wynagrodzeń, któreby z winy tegoż agenta była zmuszona zapłacić, i potrącić je sobie z należytosci za pośrednictwo, jakie agentowi przypadają.

§. 83.

Załatwianie sprzedaży, uwiadomienia o sprzedaży.

Pieniądze za ten towar, w którego sprzedaży Kasa targowa nie pośredniczyła przy pomocy agentów targowych, wypłacane być mają sprzedawcom bezpośrednio (§. 14).

W tym celu sprzedawca winien wygotować kartę umowną na formularzu, do tego celu przez Urząd targowy przepisany, i oddać takową nabywcy jeszcze przed odważeniem towaru (§. 16). Ta karta zawierać winna datę, imię kupującego i sprzedającego, ilość sprzedanych sztuk i numer partyi, do której takowe należały, wreszcie umówioną cenę za jednostkę towaru. Te same szczegóły wpisać należy także do juksty lub kopii karty umownej.

Tak sprzedawca jak i nabywca winien uwiodomić o sprzedaży funkcjonariusza, którego w tym celu wiedeńska Kasa targowa ustanowi przy wadze, i to pierwszy na podstawie juksty lub kopii karty umownej, drugi zaś na podstawie oryginału tej karty.

Wzmiankowani funkcjonariusze winni na podstawie tego oznajmienia wystosować do Kasy doniesienie o sprzedaży w dwóch egzemplarzach, które zawierać ma te same szczegóły, co karta umowna, a o ile towar sprzedano według wagi, także i wagę. Jeden egzemplarz odesłać należy do Kasy, drugi zaś oddać kupującemu.

W taki sam sposób obowiązani są nabywcy towaru, przez agentów targowych sprzedanego, tudzież agenci targowi sami, oznajmiać sprzedaż wzmiarkowanym funkcjonariuszom, którzy i w tym przypadku wystawiają dwa doniesienia o sprzedaży, odpowiadające postanowieniom poprzedzającego ustępu, i jedno z nich wydadzą kupującemu, drugie zaś odesią do Kasy.

§. 84.

Należytosci od sprzedaży i dyskonto.

Za czynności, które wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso załatwia, ma takowa prawo — o ile chodzi o towar, do niej w celu sprzedaży nadesłany — pobierać od komitentów należytosci za sprzedaż; o ile zaś czynności owe odnoszą się do towaru jej nienadesłanego, należy się jej od sprzedawców dyskonto za wypłacenie ceny kupna. Tak należytosć za sprzedaż, jak i dyskonto, potrąca sobie rzeczona kasa od ceny kupna.

Należytosć za sprzedaż wynosi od bydła rogatego 0·4 od sta (cztery dziesiętne od sta), od bydła drobnego 0·6 od sta (sześć dziesiętnych od sta), zaś dyskonto od bydła rogatego 0·3 od sta (trzy dziesiętne od sta), a od bydła drobnego 0·5 od sta (pięć dziesiętnych od sta) ceny kupna brutto.

§. 85.

Wypłacanie ceny kupna komitentom.

Wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso obowiązana jest kwoty ceny kupna za sprzedany przez nią towar, po potrąceniu należytosci od sprzedaży, należytosci za pośrednictwo dla agentów targowych i wszystkich wydatków, które sprzedawcy ponosić mają, odesłać najpóźniej w przeciągu 24 godzin po zamknięciu targu komitentom wraz z rachunkiem lub zapisać na rzecz komitentów, jeżeli ci ostatni sobie tego życzą.

Jeżeli jednak komitenci są obecni na targu, pozostałe kwoty ceny kupna wypłacić im należy niezwłocznie po przywiedzeniu sprzedaży do skutku, a bądź co bądź jeszcze tego samego dnia targowego.

§. 86.

Wypłacanie ceny kupna sprzedawcom.

Wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso obowiązana jest sprzedawcom bydła do niej nienadesłanego wypłacić cenę kupna natychmiast, a w każdym razie jeszcze w ciągu tego samego dnia targowego, potrąciwszy sobie wszelkie należytosci targowe i dyskonta i odebrawszy uwiodomienie o sprzedaży (§. 83).

§. 87.

Kupna za gotówkę i na kredyt.

Na głównym targowisku na bydło kupuje się albo za gotówkę albo na podstawie kredytów, otwartych przez wiedeńską Kasę targu na bydło imięso.

Ceny kupna uiszczać należy zawsze w Kasie.

§. 88.

Kupno za gotówkę.

Jeżeli kupno przyjdzie do skutku za gotówkę, w takim razie przypadającą cenę kupna złożyć należy za okazaniem uwiadomienia o sprzedaży i karty umownej (§. 83) jeszcze przed zamknięciem targu w wiedeńskiej Kasie targu na bydło imięso.

Gdyby nabywca nie zapłacił należącej się ceny kupna najpóźniej dnia następnego, Kasa ma prawo policzyć sobie odsetki od ceny kupna, tak jakby kupno przyszło do skutku na kredyt.

Gdy należytosci nie zapłacono aż do rozpoczęcia się następnego targu, lub gdyby nabywca aż do tego czasu nie odebrał towaru, przez agenta targowego sprzedanego, Kasa ma prawo towar ten sprzedać i z gotówki ze sprzedaży uzyskanej zaspokoić swe pretensye.

§. 89.

Otwieranie kredytu osobistego.

Wiedeńska Kasa targu na bydło imięso otwierać będzie rzeźnikom i wędliniarzom, którzy przyniśl swój wykonują w okręgu targowym, w §ie 2im określonym, kredyt osobisty w celu zakupna bydła rzeźnego i trzody na głównym targowisku wiedeńskiem.

Przy oznaczaniu wysokości tych kredytów kieruje się Kasa względem na to, o ile osoby, które się o kredyt starają, nań zasługują, tudzież względem na średnią ilość bydła rzeźnego i trzody, jakiej rzeźnicy potrzebują na dwa, a wędliniarze na sześć tygodni. Termin zwrotu kwot na podstawie otwarcia kredytu zawierzonych, wynosi dla rzeźników dwa tygodnie, a dla wędliniarzy sześć tygodni, o ile nie zgodzono się na jakieś inne warunki.

Zresztą wolno jest Kasie otwierać kredyt osobisty w celu zakupna bydła także innym kupcom, w szczególności zaś restauratorom.

§. 90.

Rada przyboczna dla spraw kredytu.

Zanim wiedeńska Kasa targu na bydło imięso oznaczy wysokość kredytu, jaki w myśl §u 89go otworzony być ma pewnemu rzeźnikowi, wędliniarzowi lub przedsiębiorcy przemysłu gospodniego

w okręgu targowym w §ie 2im oznaczonym, winna zasiągnąć w tym względzie opinii Rady przybocznej dla spraw kredytu, chyba że nagła potrzeba nie pozwalałaby na to.

W skład Rady przybocznej wchodzi zawiodowca Kasy jako przewodniczący, a nadto jeden delegat władz targowej, jeden urzędnik kasowy jako referent i dwóch wybranych reprezentantów stowarzyszenia handlarzy bydła, wreszcie po dwóch wybranych reprezentantów stowarzyszenia rzeźników, wędliniarzy lub przedsiębiorców przemysłu gospodniego, a to stosownie do tego, jakim przemysłem trudni się ten, komu ma być kredyt otwarty.

Członkowie Rady przybocznej — z wyjątkiem przewodniczącego — wypowiadają swe zdania co do wysokości kredytu jaki w danym przypadku ma być udzielony, ale ani formalnie nie głosują ani nie wydają uchwały.

§. 91.

Prośby o otwarcie kredytu, określonego w §ie 89ym, wnosić należy pisemnie do wiedeńskiej Kasy targu na bydło imięso na formularzach, które takowa wydaje bezpłatnie.

Załatwienie tych podań nastąpić powinno bez zwłoki i jak najrychlej.

§. 92.

W razie udzielenia żądanego kredytu, winien proszący takowy akceptować i wystawić jednocześnie weksel zabezpieczający, opiewający na maksymalną kwotę udzielonego kredytu, tudzież złożyć oświadczenie, któreby wiedeńskiej Kasie targu na bydło imięso dawało możliwość zrobienia przeciw niemu w razie potrzeby użytku z wystawionego weksla.

§. 93.

Udzieranie kredytu za zabezpieczeniem.

O ile nie chodzi o kredyty, które udzielone być mają, względnie udzielone zostają, na zasadzie §u 89go, wiedeńska Kasa targu na bydło imięso ma prawo położyć za warunek udzielenia kredytu oddanie stosownej ilości bydła rzeźnego lub trzody jako zastawu ręcznego lub zabezpieczenie skredytowanej kwoty w jakiś inny stosowny sposób.

Zastawione bydło stoi na targowisku na koszt i ryzyko tego, który je oddał w zastaw, a w razie niedopełnienia zobowiązania zapłaty, Kasa ma prawo dać je sprzedać i z uzyskanych pieniędzy zaspokoić swe pretensye. Za trzymanie takiego bydła w stajniach, za karmienie, pielęgnowanie i nadzór można policzyć zastawiającemu tylko te koszta, jakie rzeczywiście poniesiono.

§. 94.**Płatność skredytowanych kwot.**

Pożyczki, jakie w wiedeńskiej K sie targu na bydło i mięso zaciągnięto na podstawie otwartych kredytów, są płatne w pierwszy dzień po upływie terminu kredytowego. Gdy termin płatności przypada na niedzielę lub święto, płatność pożyczki przenosi się na następny dzień powszedni.

§. 95.

Jeżeli pożyczona kwota w dniu płatności nie będzie zwrócona, wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso ma prawo zwlekającemu ze zapłata dłużnikowi zamknąć dalszy kredyt.

§. 96.**Procenta.**

Wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso ma prawo od pożyczek, jakie u niej na zasadzie otwarcia kredytów zaciągnięto, pobierać procenta, a to w kwocie obliczonej w odniesieniu do jednego roku i przewyższającej o 1 od sta stopę procentową, jaką Bank austriacko-węgierski w danej chwili pobiera od pożyczek wekslowych.

§. 97.**Kupno na kredyt.**

Jeżeli kupujący nabył товар на kredyt, winien uwiadomić o tem przed zamknięciem targu wiedeń-

ską Kasę targu na bydło i mięso, przedkładając równocześnie oznajmienie o sprzedaży.

Jeżeli o tego rodzaju kupnie nie zrobiono doniesienia przed rozpoczęciem się następnego targu, lub jeżeli kupujący do tej chwili nie odebrał towaru za pośrednictwem agenta targowego sprzedanego, natenczas Kasa ma prawo dać sprzedać dotyczącego bydło i z uzyskanej gotówki zaspokoić swe pretensje.

§. 98.**Pozwolenie na zabranie bydła z targowiska.**

Po zapłaceniu ceny kupna (§. 88) lub po doniesieniu o kupnie, które przyszło do skutku na kredyt (§. 97), wiedeńska Kasa targu na bydło i mięso wyciska na oznajmieniu o sprzedaży swoją pieczęć, która służy nabywcy za legitymację przed Urzędem targowym. Na podstawie tej legitymacji Urząd targowy daje nabywcy pozwolenie na zabranie bydła z targowiska.

§. 99.**Udzielanie zaliczek.**

Na bydło, które do Kasy w celu sprzedaży nadawane lub jej bezpośrednio oddano, udziela takowa zaliczek.

Wysokość tych zaliczek i wszelkie inne warunki ich udzielania zawisają od umowy zawartej z rzeczoną Kasą.

